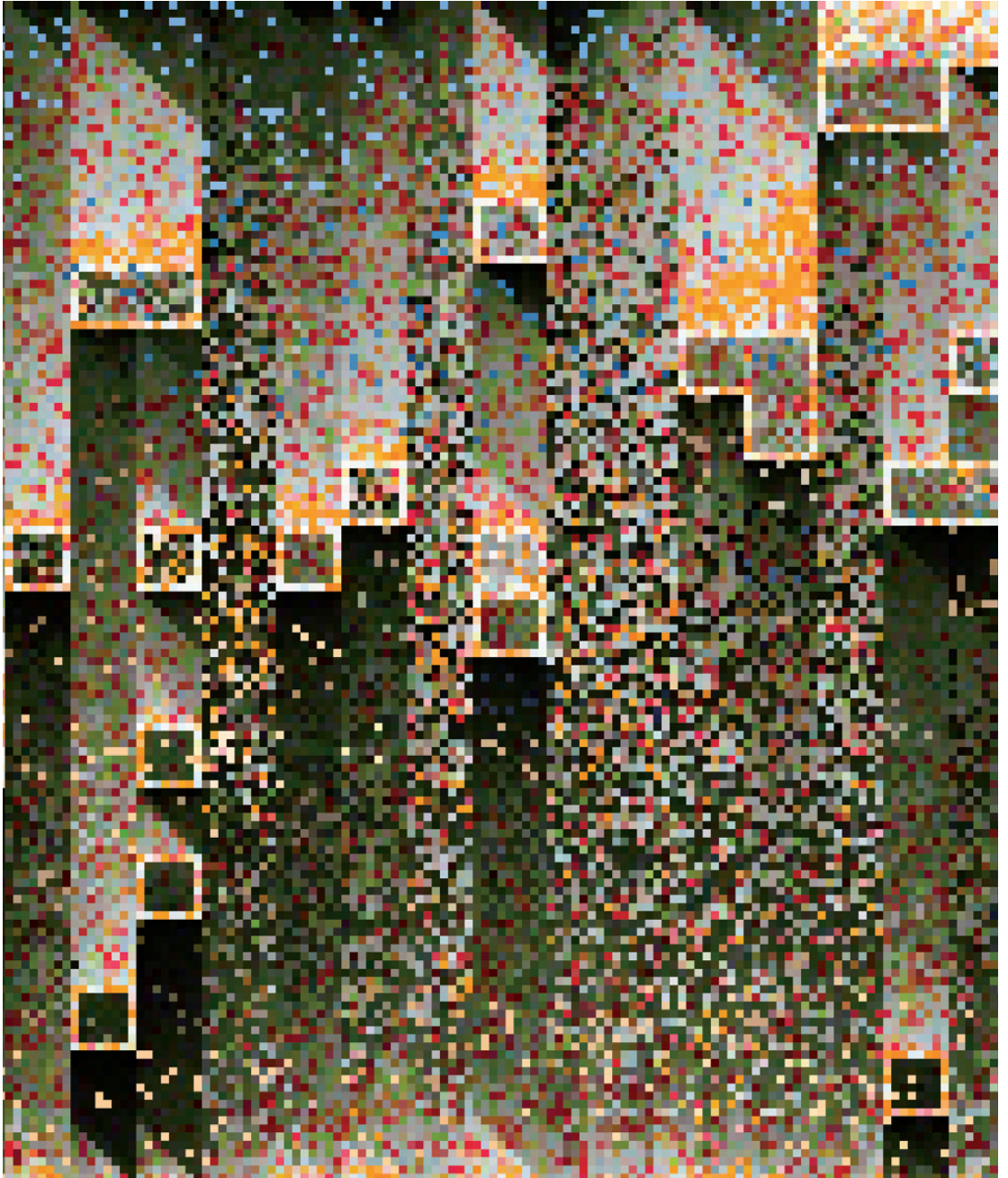
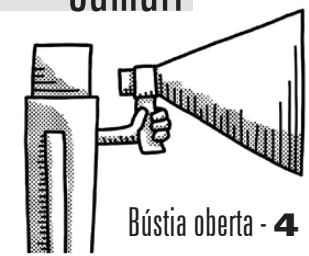

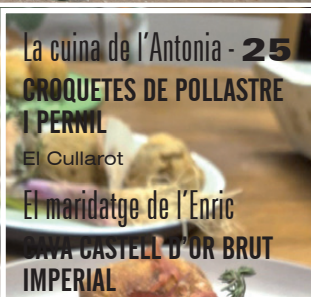
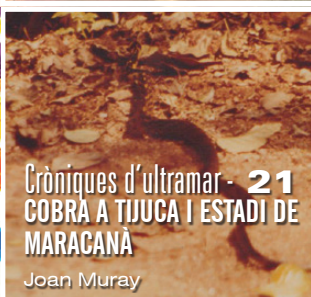
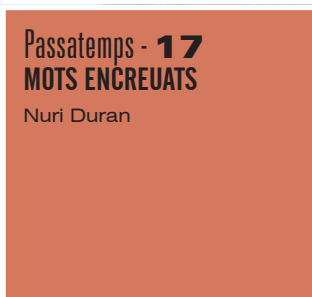
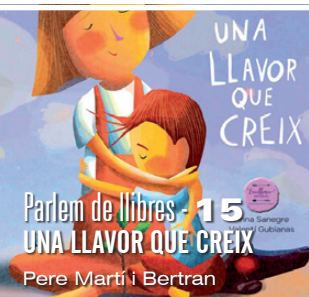
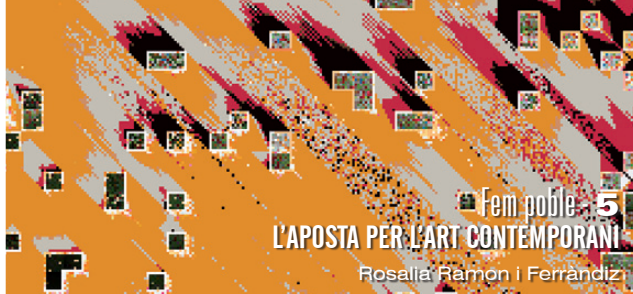
GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 449 | Març 2026

Bústia oberta - 4

GENT DEL MASNOU

Revista mensual de Gent del Masnou, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció

Joan Camps Ortiz, Joan Casals, Santi Duran, Joan Muray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció

Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada

Generative landscapes | Carles Antón

Disseny i maquetació

Estudi Santielena

Publicitat

Elena - 699 775 558

Imprimeix

Amarant SL

Tiratge

2.500 exemplars

Edita

Gent del Masnou

Dipòsit legal

B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 5 baixos - 08320 El Masnou

Tel. 679 036 893

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

• L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Editorial **MARÇ: QUÈ SE N'HA FET, DE LA QUARESMA?**

Enguany, la quaresma va començar el Dimecres de Cendra, el passat 18 de febrer, pràcticament a la mateixa hora que s'iniciava el Ramadà musulmà. Es tracta de períodes destacats en els respectius calendaris litúrgics del cristianisme i de l'islam. En el cas del món cristià, més arrelat a la societat occidental, **la quaresma** i la religió impregnaven la vida quotidiana i en condicionaven el dia a dia. Afortunadament, moltes de les normes i obligacions que imperaven fa temps, van decaure. Pel que fa a la gastronomia, però, conservem bones tradicions, com els deliciosos bunyols de quaresma o els plats a base de bacallà i altres exquisideses, derivats de la prohibició de menjar carn.

Els pressupostos, per quan? Tant a Catalunya com a Espanya estan paralitzats, sense prou consens per ser aprovats, cosa que dificulta la vida de molta gent. No es poden dur a terme determinades millores en els serveis públics per manca de pressupostos. Aquesta necessitat, però, no ha de servir d'excusa als respectius governs per intentar "colar-nos" normes o decisions inacceptables, o bé per incomplir pactes de govern. A casa nostra, malauradament, ja tenim experiència a patir aquests incompliments.

El proper mes d'abril, **la Coral Xabec de Gent del Masnou celebrarà el seu 30è aniversari**, amb una mica de retard, ja que va iniciar la seva activitat concertística l'any 1995. Amb un fort arrelament a la vida cultural del Masnou, havent subsistit a la pandèmia i gaudint de moments importants en la seva trajectòria —com l'enregistrament de diversos discs compactes, el fet de cantar en llocs emblemàtics com el Petit Palau o el Monestir de Montserrat, fer cantades en molts pobles i ciutats de Catalunya, o contribuir a difondre obres musicals d'autors masnovins, de la mà de la professora Montserrat Llagostera—, la Coral és fruit d'un col·lectiu dinàmic de ciutadans que s'esforcen per fer bona música, gaudir-ne i compartir-la amb els masnovins.

Horari d'estiu. Recordeu que la nit del 28 al 29 de març canviarem —o es canviaran soles— les busques dels rellotges per assolir l'horari d'estiu. Restem a l'espera del tan anhelat abandonament d'aquests canvis estacionals que sembla que no arriba mai.

Gent del Masnou desitja als seus socis i a tots els lectors d'aquesta revista un bon inici de la primavera.

El President

Vols rebre la revista a casa?
fes-te soci de **GENT DEL MASNOU**
gentdelmasnou@gmail.com

dibuix
pintura
ceràmica
escultura
torn
serigrafia
fotografia

Blanc de guix
és un espai d'educació artística i creació contemporània interdisciplinària
www.blancdeguix.com

Bústia oberta

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

HI HA UN DEBAT POLÍTIC D'ACTUALITAT

Hi ha un debat polític d'actualitat molt negatiu i generalitzat contra el col·lectiu que ha professionalitzat una activitat social honorífica, puntual i voluntària, degut a la visió d'uns beneficis més particulars que comuns.

Vam iniciar un nou curs al gener, carregat d'incògnites, almenys pel que fa al Masnou. D'uns anys ençà, hom ve reclamant des d'aquesta finestra pública que la dona del Cèsar, tot i ser-ho, ha de semblar honesta. Però el nostre consistori no ho interpreta així. Ells parteixen de la pròpia visió d'un significat de democràcia que consideren insuperable o immillorable. No accepten cap altra visió de prosperitat per al municipi que no sigui la conreada per l'equip de govern. Quan se'ls fan suggeriments per

perfeccionar o rectificar allò que de vegades no està prou ben plantejat, ho interpreten com un atac a les arrels de la seva idea de governar.

Els reptes socials de futur són de tots, no pas exclusius d'ells. El control polític és molt útil i democràtic. La problemàtica de l'habitatge al Masnou no la solucionaran amb l'aprovació del projecte urbanístic VIP; però sí que perjudicarà, i molt, la densitat de població d'un municipi minúscul i saturat. La neteja dels carrers ha de ser tan important com els contenidors intel·ligents durant tot l'any, i a la tardor encara més acurada. La restitució d'arbres morts als parcs o carrers ha de comportar un seguiment curós del rec per afavorir-ne l'arrelament, no com en els darrers arbres implantats. I, per finalitzar, cal no veure com a enemics aquells qui recreen lapsus

d'administració, de vegades molt sospitosos.

Àngel Zamora i Garcia

AGRAÏMENT

Volem agrair sincerament al Sr. Plana que admeti obertament que el PERI de l'Estampadora del 2004, el del tripartit, estava mal fet, que va ser recorregut i que va ser tombat judicialment.

També volem aprofitar per recordar-li que ERC governa l'Ajuntament des de fa 11 anys i que, en tot aquest temps, ha estat incapaç de prendre la iniciativa i de fer alguna cosa al respecte. Ha tingut prou temps per fer-ho.

Penjar els neulers a un altre no s'aguanta per enlloc.

*Joan Maria Duran Robles
Regidor de Junts pel Masnou*

LA VALL D'INCLES

M'encanta sentir el sol escalfant-me i l'aire fred que em refresca la cara.

Tapada de cap a peus surto a gaudir del silenci i la calma per la meua Vall, sempre tan bonica.

Ara a l'hivern la neu la cobreix de blanc i la torna brillant, radiant, preciosa. Per una estona, allà sola, em sento petita i gran de cop. Prop dels que ja no hi són i lluny dels mals del món.

M'agrada voltar per la vall

Nuri Duran

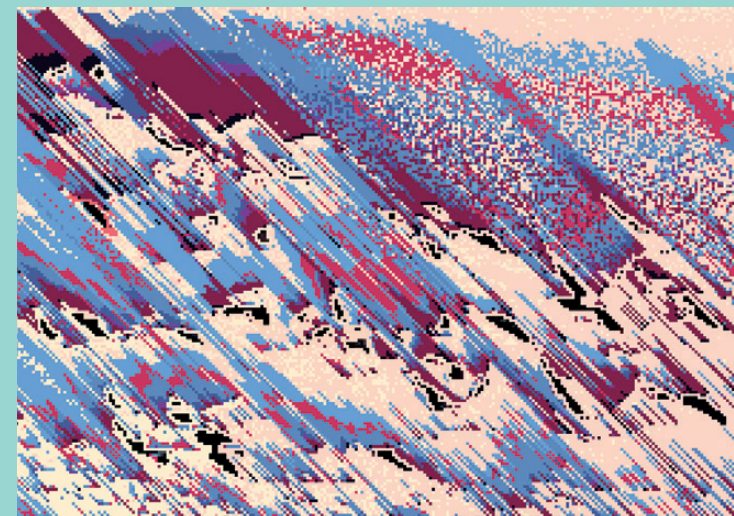
Fem poble

Rosalia Ramon i Ferràndiz
Fundació la Calàndria

L'APOSTA PER L'ART CONTEMPORANI

De la Fundació
la Calàndria

Mostrem el talent és la convocatòria de la Fundació la Calàndria que, amb caràcter anual, fa una crida als creadors i creadores del nostre entorn a presentar les seues obres o projectes artístics per ser exposats en els espais de la fundació

Generative landscapes de l'artista CARLES ANTON

Enguany, aquesta crida s'ha focalitzat en **l'art digital**, com a mostra indefugible de la creativitat contemporània i manifestació, alhora, que al segle XXI, les tecnologies ens aboquen a aquesta expressió de l'art. Inaugurada el passat 6 de febrer, **Art digital** presenta projectes que ens interroguen sobre el pas del temps tecnològic, la nostra petjada sobre l'entorn o les conseqüències emocionals i mentals d'aquesta tecnologia. Aquesta exposició és l'arrencada d'una programació que fins a finals d'any, oferirà una visió diversa de l'art contemporani, en diàleg amb la programació estable que ofereix l'Ajuntament del Masnou, i que es podrà visitar a la seu de la Fundació.

Del 3 al 26 d'abril, el diari **The posttraumàtic** farà la seva estada a la sala d'exposicions i permetrà descobrir diferents artistes que donen vida als apartats típics d'un diari (internacional, societat, esports...) però a través de deliris visuals i narratives irreverents que ens ofereixen tota una alternativa als mitjans de comunicació convencionals. A més, si hi estem disposats, compartirem els seus processos creatius.

Al maig hi haurà un esclat del mar Mediterrani amb l'exposició conjunta **Som de mar** d'obra pictòrica i escultures dels artistes masnovins Sergi González i Miquel Àngel Anadon. Aquesta exposició expandida obrirà la porta a la performance, el diàleg amb entitats que treballen amb l'estudi i el manteniment de la Mediterrània i a la peça teatral

que la companyia La Delírika estrenarà a la sala Auditori.

El V Premi de fotoperiodisme Héctor Zampaglione i el II Premi Zampa Jove són cita ineludible del mes de juny masnoví. Els treballs finalistes de les dues convocatòries es podran visitar del 13 de juny al 5 de juliol a la sala d'exposicions.

Entrarem a la tardor amb dues mostres de dues artistes contemporànies d'universos diferents que convergeixen en l'intimitat i la reflexió pausada. Del 18 de setembre a l'11 d'octubre la japonesa Mari Ito desplegarà amb **Hana Ga Aru** diverses instal·lacions i pintures on combina la tradició artística japonesa i les influències occidentals més diverses.

I acabarem l'any de programació amb Odília Suanzes, artista que fa residir al Masnou durant uns anys i que ha combinat estades a Londres i una passió per viatjar que l'ha portat a molts indrets. La proposta d'Odília amb **Recordar** és aprofundir en el vincle íntim amb les dones de la seva família, creadores en silenci, i a qui ens retorna en forma de presència poètica.

L'aposta de la Fundació la Calàndria per l'art contemporani vol donar visibilitat a la creativitat actual i oferir un espai de trobada entre els artistes i els masnovins i masnovines. Deixeu-vos seduir, doncs, per la nostra sala d'exposicions! ✨

LA TOSCANA AL VALLÈS

Pep Parés

Esplanada de l'ermita de Sant Hilari | foto CARLES TORRANO

Matí fresc i assolellat del mes de gener. Desenes de focs encesos a l'esplanada arran de l'ermita de Sant Hilari, a tocar de Cardedeu. El fum simula una boira baixa que desdibuixa la gent que es mou per alimentar les fogueres

Primera impressió d'un campament medieval que, quan t'hi acostes, esdevé un aplec de gent festiva amb ganes de matar el fred i la gana. Al costat de l'església, una cobla es fa sentir amb els sons peculiars de les tenores, flabiol i el tamborí que donen ritme a la rotllana. A dins, la capella de sant Hilari amb desenes de pans de tons torrats dibuixats pels artistes Castells i Planas. A fora reparteixen pa beneït que, si te'l menges, porta sort i alguna benedicció. Enfilem el camí cap a casa d'en Pep Bou, el mag de les bombolles de sabó. L'altra màgia de les seves és reunir tanta gent amiga amb l'excusa de l'aplec i pel fet que ell va néixer el dia dels Reis: un altre nen sense festa d'aniversari pròpia, tot i que avui ho està compensant perquè, d'amics, n'érem una seixantena al seu costat.

La masia del Pep Bou havia de ser un centre de creació artística europeu però la mort prematura d'un dels seus impulsors va fer decaure el projecte. Ja en solitari, en Bou ho va reconvertir en casa seva. Potser costa d'imaginar el que hagués pogut ser com aglutinador de creatius, però sí que puc confirmar que, en dies com aquests, reuneix

també un munt d'artistes i amics que han format part de la cultura en majúscules del nostre país. Gent del teatre, de la dansa, de la ceràmica, de la cançó, de la màgia; músics, poetes, escenògrafs, ambientòlegs, mestres i tota l'altre gent que els acompanyem.

A la llarga taula del dinar s'hi ajunten molts coetanis d'una certa edat que estaríem d'acord que el millor aspecte dels anys franquistes era que tots

En Pep Bou i jo

nosaltres érem joves i carregats de somnis artístics i democràtics!

Entremig dels comensals, els germans Castells, que ja havien creat el cartell d'Antaviana de Dagoll Dagom, van dissenyar, també, els cartells dels meus dos primers espectacles amb companyia pròpia: Curial e Güelfa, història de cavalleries i La Llegenda de l'Atlàntida, amb les columnes d'Hèrcules a cada costat de l'escenari també pintades per ells. Amb en Pep Bou vam crear conjuntament L'illa del Tam Tam, un espectacle infantil que bevia de les fonts d'en Massagran d'en Folch i Torres, amb en Carles Torrano i el Quico Amorós com a actors al nostre costat. Ens ho passàvem molt bé, el públic reia molt i nosaltres, també.

Quan veig integrants dels Comediants asseguts a taula -en Jaumet i la Rita-, recordo el que va representar aquesta companyia de teatre per a tots nosaltres. Es definien com "un col·lectiu format per actors, músics i artistes de tota classe, dedicats per complet al món de la creació". Aleshores eren el nostre punt de referència, trencaven les barreres pròpies del teatre convencional amb innovacions que ens inspiraven. Bo i caminant cap a l'Ermita de Sant Hilari, en Jaumet m'explica tot el que està fent al Teatre Municipal de Canet de Mar. Fins i tot residències de creació per a companyies que volen avançar en els seus espectacles. I és que quan el teatre es porta a la sang...

A la primera Fira de Tàrraga els Comediants -alma mater del projecte- van fer la inauguració. Darrere d'ells em va tocar a mi interpretar Curial e Güelfa a la placeta de l'església. Tres anys més tard, el meu espectacle Blanc! faria la inauguració oficial, també.

Saludo a la Marta Carrasco que m'evoca imatges de dansa atrevides i esplèndides, inquietants i alegres. Teatre-dansa visual i impactant.

Els músics Rafel Sala, Ferran Martínez i Jaume Arnella | foto PEP PARÉS

Mentre fem el vermut, parlo amb en Toni Cumella, artista ceramista, que munta nova exposició a Barcelona mentre encara surten del seu forn desenes de milers de rajoles que van recobrint la Sagrada Família. Recordem plegats una visita a casa seva de fa més de quaranta anys.

Quan la vida va lligada a l'exposició als altres a través de les arts que cadascú remena, i queda sempre la imatge de cada artista en la dualitat persona i personatge. I aprecies molt la senzillesa dels que sempre són persones en qualsevol moment i lloc.

Les rialles i converses planen per damunt la taula mentre anem menjant tot el que cadascú ha portat. L'atmosfera és càlida, molt mediterrània, bon vi i bona menja. Les muntanyes i planúries del Vallès fan de fons d'escenari amb semblances a la Toscana i, al final, la música i les cançons s'imposen: Rafel Sala, Jaume Arnella, Ferran Martínez, en Jaumet... i els cants de tots. Un dia de VIVÈNCIES rodó! ✨

API

Finques Puig S.L.

COMPRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdaguer 14 - El Masnou • 93 555 10 60 • 93 555 17 61
fax 93 555 28 90 • www.fiquespuig.net • info@finquespuig.net

Col·legi d'Administradors de Finques de Barcelona-Lleida

“PROU!”

Èxit indiscutible però no suficient en la manifestació del 7 de febrer a Barcelona contra la RENFE, convocada per Assemblea Nacional Catalana i Consell de la República

En realitat tant li fa que ens queixem que la RENFE funcioni o no, que la justícia dicti o no, que els impostos ens repercutixin o no, que les escoles es contemplin o no, que la llei sigui cega o no, que el sistema funcioni o no. Tot això són lacres que conformen el gran iceberg espanyol que entorpeix, dinamita, estrangula sense ofegar –doncs escanyarien la gallina dels ous d’or– de sempre Catalunya.

Tot i així el passat 7 de febrer dins del mal costum de l’ANC de protestar, cridar, demanar, denunciar i mil adjectius més, els incondicionals d’una Catalunya lliure i independent d’Espanya ens vàrem reunir altre cop amb un fort convenciment que guanyarem, per a renegar contra la nefasta xarxa de trens espanyols i altre cop demanar la independència.

Reproduïm a continuació un resum d’un article aparegut a la República el passat 8 de febrer.

El president de l’Assemblea Nacional Catalana, Lluís Llach, va reclamar als partits independentistes “que deixin de donar suport al PSC-PSOE i forcin un avançament electoral plebiscitari”. Entre estelades i crits d’independència, Llach va presentar el deteriorament del servei ferroviari com un problema estructural i va situat la independència com a única solució no només per a Rodalies, sinó també per a altres àmbits com la sanitat, l’educació o l’habitatge.

També va reivindicat el paper de la gent gran de l’ANC que fa més de dos anys denuncia “estació per estació” el deteriorament del servei. Va afirmar que la xarxa que utilitzen diàriament centenars de milers d’usuaris s’ha convertit en una trampa que altera horaris laborals i vida quotidiana.

Per altra banda, el president del Consell de la República, Jordi Domingo, va situar el mal funcionament de Rodalies en un marc de greuges més ampli i va enumerar també problemes en sanitat, educació, habitatge o pagesia. Assegurà que el dèficit fiscal de 30.000 milions d’euros anuals condiona la capacitat d’inversió. Domingo va criticar que els partits actuïn condicionats per l’autonomisme tot insistint que la independència és la via per abordar el deteriorament general de serveis i infraestructures.

Per acabar citem textualment unes paraules de Vicent Partal referents a l’acte.

*“Dissabte vam veure que, quan es defensa amb convicció i sense complexos que sense la independència no es pot avançar en la millora de la vida quotidiana, la gent respon. I vam veure amb una enorme claredat que l’oposició a aquest govern d’indocumentats i indolents és l’independentisme al carrer”. **

“El Consell de la República ha d’aplegar totes les sensibilitats de l’independentisme. El Consell és la única institució que deriva de la declaració d’independència i convé protegir la seva estructura fora de l’estat espanyol”

Jordi Domingo

President del Consell de la República

**Conferència col·loqui divendres
6 de març a les 19 a la segona
planta de can Malet.**

El Masnou març del 2026

assemblea
El Masnou

**Endavant,
sempre endavant!**

ESTUDI SANTI ELENA
Disseny gràfic • Il·lustració

www.estudisantielena.com
santi@estudisantielena.com • 699 775 558

DESVETLLANT PSEUDÒNIMS

Durant trenta anys, des de març de 1988 a octubre de 2018, en aquesta revista hi va haver dos col·laboradors que varen escriure sengles columnes amb pseudònim

Pseudònim és el nom d'un autor en comptes del seu. Als Països Catalans va tenir la seva eclosió al segle XVII, a partir del clergue Vicenç Garcia, que utilitzà el de "rector de Vallfogona".

Els articles anaven encapçalats amb els següents títols:

FORA DE LLOC

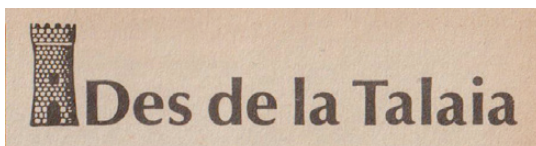
Va aparèixer per primer cop al número de març de 1988, i va sortir cada mes fins a l'abril de 1993, o sigui, durant cinc anys i un mes.

El pseudònim amb què anava signat era «l'escombriaire», un personatge de ficció, és clar, que anava acompanyat d'un gos, en Pledebuit, a qui ell li explicava tot el que veia o li semblava, sempre en to de conya, sovint amb una crítica suau però punyent, constructiva, això sí. La persona que feia aquesta columna era ni més ni menys que l'escriptora de llibres infantils en català, historiadora i mestra de professió, Maria Dolors Alibés i Riera (1941-2009), que també va col·laborar en mitjans de comunicació, com el diari Avui i les revistes infantils Cavall Fort i Tretzevents, i amb mitjans de comunicació com: Regió 7, El 9 Nou, Catalunya Ràdio i Ràdio Olot. Durant molts anys va residir a la nostra vila.

DES DE LA TALAIA

Aquesta columna va sortir des del maig de 1992 al setembre de 1994, o sigui, dos anys i escaig.

Aquesta altra col·laboració anava signada per "la Torre del Molí", nom pres de la torre de defensa de la masia de Can Teixidor, que evidentment té un molí. L'únic molí que es conserva en tot el

La masia de Can Teixidor

Maresme. La persona que la feia era, i és, el mateix que ara us escriu. Aquests dos anys i escaig que vaig fer-la, poc temps, fou degut al fet que, al ser signat per una «torre», em limitava molt els temes triats, ja que només podien ser molt generals, i el que pot abastar la vista.

ARRAN DE SÒL

Aquesta darrera intervenció amb pseudònim es va publicar des d'octubre de 1994 fins a octubre de 2018, o sigui, vint-i-quatre anys seguits. El títol era l'escaient per al protagonista, un gos, que es deia Pledebuit, com el de "l'escombriaire", ja que van més arran de sòl que nosaltres els bípedes, i a més, en aquell temps tenien més facilitat de moviment, ja que podien circular per tot el poble. Si fos ara, hauria de tenir la col·laboració del seu amo, ja que tots han d'anar pel carrer, lligats, i el seu amo ha de tirar aigua a on orin i recollir amb una bossa els excrements que facin, o almenys això diuen les ordenances, que no tots compleixen. Aquest gos no hauria tingut cap problema per complir-les, puix que era molt net i cívic, només feia les necessitats als llocs senyalats.

Per aquesta columna, en Calet, pseudònim com a dibuixant d'en Joan Casals, aleshores president de l'entitat, va fer un dibuix d'en Pledebuit, que encapçalava la columna.

Aquesta darrera columna va neguitejar certs polítics, ja que en Pledebuit era molt observador i no se'n deixava passar una, i deia, o millor dit, escrivia tot el que li semblava que no estava com hauria d'estar, i això molesta alguns polítics. Algun cop que havia escrit alguna cosa que els coïa més, havien enviat, molt subtilment, algú per esbrinar qui hi havia darrere aquest gos, però no ho aconseguiren mai. Sospitaven, això sí, de diversos membres de la Junta o de col·laboradors del butlletí.

Certa vegada un col·laborador, en Joan Bosch i Monegal, que va fer durant molts anys la columna titulada "Coses que passen", se li va mig escapar de dir qui era, però ningú se n'assabentà. Li vaig comentar el fet, tot dient-li que, si s'arribava a saber, el pobre quiso tindria un final tràgic, moriria en un accident de trànsit, atropellat per l'automòbil d'un polític.

L'ESCOMBRIARE

Es va deixar d'escriure, no sols perquè ja feia vint-i-quatre anys que es publicava, i penseu que és força cansat cercar cada mes un tema interessant, ans també perquè ja començava a treure el nas el tema de la privacitat, i no quedava gaire bé escriure amb pseudònim, i hi va haver algú que va començar a burxar l'orella dels responsables.

La M. Dolors Alibés la va encertar en utilitzar per al nom del gos aquesta expressió tan masnovina, que entre ella i jo vàrem ressuscitar, si és que mai havia estat morta, i feu forrolla, però no sols en el llenguatge quotidià, sinó en noms de negocis, que d'aleshores ençà n'hi ha hagut i n'hi ha que l'han afegit al nom de la botiga, com per exemple la desapareguda llibreria Pledel·libres. ✨

Espai poètic

Enric Badal

Franc Guinart i Palet -poeta i músic- cospa la realitat amb la seva mirada i ens transmet amb bellesa la seva reflexió.

“Hi ha portes singulars que quan s'obren, enlloc de mostrar camins estrets i costeruts, són tota una clara invitació a la descoberta d'allò que diàfanament s'estén al nostre davant.

Només cal una mica de coratge i generositat, la mínima i necessària per afluixar cordes i deixar enrere el reclam de la tradició que a vegades alenteix i refreda el viatge.”

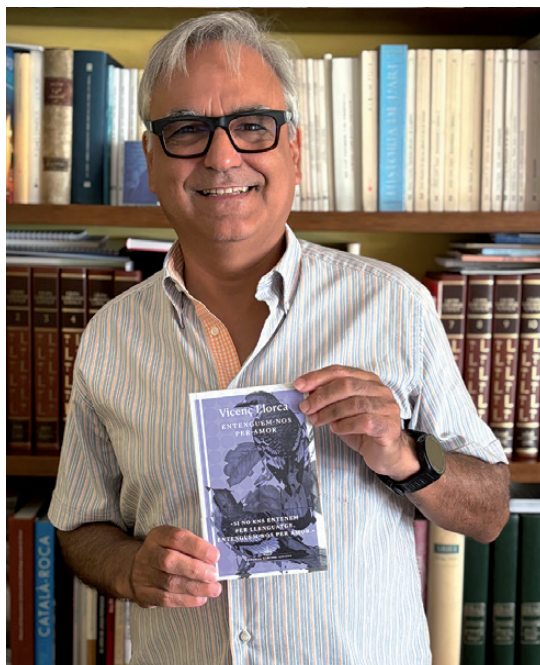
Franc Guinart i Palet

Gent amb gent, converses

VICENÇ LLORCA I BERROCAL

POETA I ESCRIPTOR

Va ser el març del 2022, just fa ara 40 mesos, quan en aquesta pàgina trimestral vam convidar Vicenç Llorca. Llavors es trobava en plena ebullició mediàtica al voltant de *Simfonia de Tardor*, la novel·la amb què completava a l'editorial Columna la trilogia de l'amor amb les seves dues obres anteriors: *Tot el soroll del món* (2011) i *Aquell antic missatge d'amor* (2018).

Vicenç Llorca, *Entenguem-nos per amor*

A tenor d'aquesta retrobada, ens afegim al ressò mediàtic del seu últim llibre, *Entenguem-nos per amor*, que ha publicat l'Editorial Barcino. Des de la darrera Setmana del Llibre en Català, l'autor ha estat present a la televisió, ràdio i premsa, i s'ha remarcat la seva originalitat.

Com va sorgir la idea?

Tot va venir d'una proposta de l'Editorial Barcino per incorporar-me a la col·lecció Mirades. La condició era triar una obra clàssica i projectar-hi una mirada des d'una perspectiva contemporània. Se'm va imposar el record d'una lectura que em va transformar en la meua època universitària: el *Llibre d'amic e amat*. Aleshores em vaig proposar escriure un diàleg amb el seu autor, Ramon Llull.

Vaja, quin repte, sense una màquina del temps, com t'ho has fet?

En efecte, tot un repte! Cal tenir present que estem parlant d'un salt temporal d'uns 750 anys entre el text de Llull al segle XIII i els meus escrits del segle XXI. Ha estat, doncs, un procés de gran intensitat creativa molt alligador i profund que m'ha tingut un any absolutament abstret.

Des del començament, vaig tenir clar que calia delimitar el projecte. D'aquesta manera, vaig seleccionar 65 dels 366 versicles -un per cada dia de l'any i un altre per a l'any de traspàs- que componen el *Llibre d'amic e amat*. I, tot seguit, vaig escriure una breu glosa per cada versicle de Llull que he anomenat assaig líric, ja que la meua resposta en diàleg és també creativa i reflexiva, personal.

De fet, el *Llibre d'amic e amat* forma part d'una novel·la de Llull...

En efecte, *El llibre d'amic e amat* té la singularitat de formar part de la novel·la *Romanç d'Evast e Blaqueria*. Es troba inclòs de manera autònoma dins el llibre V de l'obra, intitulada *De vida ermitana*. De les meves lectures universitàries, mantenia el record de la parella d'Evast i Aloma, pares del protagonista de la novel·la, Blaqueria. Veuen amb bons ulls que es casi amb una donzella, Natana, la mare de la qual, Nastàsia, també hi està d'acord. Blaqueria, però, manifesta el desig prioritari de dedicar la seva vida a Déu i, a més, convenç també Natana a fer vida religiosa. Blaqueria aconsegueix una meteòrica ascensió fins ser elegit Sant Pare.

En aquest punt, Llull s'encarna amb el personatge i, relatant un papat prodigiós, resol que Blaqueria, havent encaminat el món cristià, abdiqui i es recolgui com a ermità per tal de dedicar-se exclusivament a estimar Déu. Llavors li demanen que escrigui una espècie de guia espiritual per a les persones que vulguin fer vida ermitana i escriu el *Llibre d'amic e amat*.

En mig de tantes franquícies sobrevalorades del Déu cristià, com situes Llull en aquest segle XXI nostre?

El context del *Romanç d'Evast e Blaqueria* és molt interessant, ja que el mateix protagonista escriu la

Vicenç Llorca a la Setmana del Llibre en Català

part del *Llibre d'amic e amat*. Llull, en el seu relat literari, fa que Blaqueria arribi a Papa per resoldre els problemes del món i tornar a l'autenticitat de la fe cristiana. Un cop assolit aquest ideal, Blaqueria renuncia al seu poder terrenal per servir deu a través de la vida eremítica.

Encarnat en la ficció d'aquest personatge, Llull s'imposa a si mateix, afirmant que el poder no és per conservar un status quo, sinó per servir l'ideal de fer el bé i millorar el món des de la fe cristiana. En el segle XXI, aniria molt bé subratllar el fet que el poder, en qualsevol de les seves manifestacions, ha d'estar sotmès a un ideal d'amor a la humanitat, a un horitzó d'utopia de caire humanista. Crec que l'humanisme és primordial en la nostra època.

Aleshores d'on ve el títol de *Entenguem-nos per amor*?

D'entre les 65 "metàfores morals" que he seleccionat, en una es produeix un diàleg en el jardí de l'amat -símbol de déu- entre l'amic -símbol de la persona- i un ocell. Llavors l'amic li diu a l'ocell: "Si no ens entenem per llenguatge, entenguem-nos per amor". Em va semblar una frase meravellosa que resumeix tot el llibre i, més enllà, el nucli de l'espiritualitat lul·liana. L'amor ho és tot, ho pot tot. Per aquest motiu, vaig decidir posar aquest títol.

A partir d'aquesta idea escric els meus assaigs lírics en diàleg amb els versicles de Llull, recuperant la dimensió creativa de l'assaig -l'assaig erudit

va per dins- i oferint el plaer de llegir en essència Ramon Llull. El resultat és aquest xoc entre una visió sòlida del món com la que presenta el clàssic medieval des de la convicció del Deu cristià com la veritat absoluta, i la d'un autor com jo, pertanyent al segle XXI, un segle definit per la sensació de col·lapse i confusió, per una consciència caòtica de la realitat.

Llull assenyala la grandesa d'estimar escrivint un dietari aplicable a qualsevol dia de l'any, aquesta és la originalitat del llibre des de la qual plantejo amb ulls contemporanis la necessitat de viure estimant. Una gràcia que tenim tots els humans a l'abast per allunyar la desesperança de només viure immersos en la matèria quan descobrim la grandesa d'estimar des del nostre interior existencial.

Aleshores, en quin estil literari situaries *Entenguem-nos per amor*?

Confrontant mentalitats, això em porta al relat epifànic que neix de la lectura de Llull. Una lectura que et transforma i resulta tant impactant en les seves revelacions que et situen davant la porta d'un univers desconegut. Des d'aquesta perspectiva, he volgut fer dues coses: d'una banda, que el lector trobi en el meu llibre l'incitació per a la meditació íntima i que, en pròpia veu i criteri, gaudeixi del meu diàleg directe amb Ramon Llull. I, d'una altra, definir itineraris de lectura a partir d'algunes ressonàncies que Llull provoca en la tradició literària posterior. D'aquesta manera, el lector pot gaudir de la literatura d'altres autors del passat com Ausiàs March, Verdaguier, Maragall, Riba o Foix, marcats també per l'influx còsmic de Ramon Llull.

Sant Agustí deia que la veritat habita en l'interior de la persona. Si no viatges dins teu, ets un desconegut de tu mateix. Llull assenyala el concepte dels dos infinits: el del cosmos, igual d'inexplicable que l'altre infinit, el del propi jo, molt conscient que el Creador és l'Infinit de l'Infinit. I ho diu d'una manera molt avançada a l'època, conscient de la immensitat del cosmos.

En conclusió com es pot compatibilitzar amor i amistat?

Vivim en un món en guerra, on l'ésser humà avança a batzegades, i tot el que sigui una afirmació amorosa és un avenç real de la nostra humanitat. De fet, el que jo platejo en el llibre no és tan una reflexió doctrinal de la religió, sinó com cadascú de nosaltres vivim l'espiritualitat i l'amor. No cal arribar al grau de misticisme lul·lià. Podem tenir una experiència mística a través de la contemplació. De fet, ho fem habitualment quan contemplem una posta de sol, un paisatge que ens enamora, etc. En la seva obra, Llull inventa la paraula "amància",

l'art de l'amor. El Llibre d'amic e amat té, entre moltes altres, la virtut de posar en pràctica aquesta teoria de l'"amància". A partir d'aquí, ell proposa un camí de perfeccionament interior com a metàfora d'un perfeccionament del món.

Tanta puresa vital, com encaixa en aquest món actual?

Llull havia conegut l'amor carnal, havia estat poeta, trobador i era coneixedor profund dels costums mundans. El seu relat és riquíssim, donat que és fruit de la part poètica i eròtica del Càntic del Càntics de la Bíblia, de la mística Sufí i també de la poesia trobadoresca, la qual dominava magistralment. Ell ho abandona tot per lliurar-se a l'assoliment dels seus ideals. La saviesa sembla demanar-li una vida sense límits. Pensem que, en ple segle XIII, va viatjar constantment i va escriure unes 265 obres aproximadament. Des d'aquesta perspectiva, és una obra que interpel·la certs aspectes del nostre món actual i ens provoca una reflexió profunda sobre el moment present. Especialment en el fet d'afirmar-nos a través de l'amor i en la recerca de la veritat en el nostre interior, per a la qual cosa necessitem un espai propi, íntim de caràcter espiritual.

En què estàs treballant actualment?

Actualment, estic lliurat quasi exclusivament a l'escriptura. Estic en un nou projecte novel·lístic i durant el 2026 ha d'aparèixer en l'editorial Vitruvi de Madrid, la traducció al castellà dels tres meus últims llibres de poemes en un sol volum amb el títol de Confianza de la Luz, que és també el títol d'un dels poemes. Així el lector podrà llegir en un sol volum deu anys de poesia: Calendari d'Instints (2014), Cos de poderosa llum (2019) i La Llum mirada (2023). Com veus, tinc per davant molts projectes que m'encantarà compartir-los properament amb vosaltres.

Que sigui per molts anys! ✨

Vicenç Llorca al programa *La selva* amb Xavier Grasset

Parlem de llibres

August G. i Orri

Títol Una llavor que creix
Autora Anna Sanegre
Il·lustrador Valentí Gubianas
Editorial Excellence
Lloc i any d'edició Barcelona, 2024
Pàgs. 36 (sense numerar)

UNA HISTÒRIA D'AMOR BEN ACTUAL

L'Anna Sanegre (Sabadell, 1959) és una mestra vocacional que sempre ha escrit (per als amics, per als alumnes, per a la família...) i que l'any 2024 va publicar el seu primer llibre: *Una llavor que creix*.

Es tracta d'un àlbum magníficament il·lustrat per Valentí Gubianas (Navàs, 1969) que desenvolupa un tema d'allò més actual: els models de família. Ho fa a través d'un nen de «gairebé set anys», en Xavi, que un bon dia, sortint d'escola una mica moix, pregunta a la seva mare per què no té pare. I a partir d'aquí la història, que podria ser una més d'aquestes que anomenem d'autoajuda o de treball d'emocions i que estan tan de moda, esdevé una veritable peça literària plena de simbolisme i emocions i curulla de detalls que l'enriqueixen i l'apropen al lector.

El simbolisme l'hi trobem des de la coberta, en què apareixen tots els protagonistes de l'obra: una mare abraçant un nen i un arbre (i un gos, que no és tan secundari com podríem pensar). Un simbolisme que va creixent a mesura que el text avança, amplificat per unes il·lustracions que l'han sabut copsar i fer-lo encara més visible, com per exemple la dedicada a la fecundació in vitro o la que representa els nens-arbres que s'imaginem mare i fill.

Les emocions també hi són presents

des de la coberta a la darrera il·lustració, que ens mostra un Xavi eufòric explicant la seva història a la mestra i als companys de classe; un text i unes il·lustracions que ens permeten de seguir l'estat d'ànim dels protagonistes i, sobretot, de fer ben present l'amor maternal, assumit amb responsabilitat des del moment en què la mare va optar per tenir un fill tota sola.

I els detalls? N'hi ha tants que, per una qüestió d'espai i de prudència, em limitaré a destacar-ne un parell o tres. En primer lloc, l'edició, d'allò més acurada en tot, des del tipus de lletra i el destacat dels temes i moments més importants escrits en negreta i majúscula, fins a les guardes que amaguen dos paratextos ben significatius i ben trobats. En segon lloc la llengua, d'allò més rica i enriquidora, si em permeteu la redundància, i que és una mostra de la mestra que ha estat l'Anna Sanegre, ja que ens hi fa sortir alguna dita i algun joc infantil, tot amb mesura i ben imbricat al text. En tercer lloc la proximitat dels paisatges: la Mola, el Montcau i Montserrat els trobem al text i a les il·lustracions. I per acabar, no em puc estar de comentar breument el paper del gos, el Pelut, que de ben segur farà la delícia dels lectors infantils i que amb encert l'Anna hi ha introduït perquè sap com són d'importants en aquesta edat les mascotes. I ho fa amb un grau de personificació just per fer-lo versemblant i entranyable alhora.

Benvinguda al gremi dels escriptors, Anna Sanegre, i esperem poder gaudir aviat de nous textos teus, que estic segur que agradaran a infants i a adults, com és el cas d'*Una llavor que creix*. ✨

VIVÉ | MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

FINQUES

La teva immobiliària del Maresme

T. 93 555 69 03 • www.vivemeslloc.com

M. Àngel Molina

Pintura d'interiors i exteriors
Pintura decorativa e industrial

606 077 808 • @miquelangel_pintor

SANT JOSEP, DIA DEL PARE I DE LA CREMA

El dia de Sant Josep va ser festiu a l'estat espanyol fins 1977 quan, a finals d'any, un Reial Decret el va abolir, excepte al País Valencià com a festa de la Comunitat. El mateix Decret abolia també la celebració del 18 de juliol.

Tradicionalment, en aquesta data, se celebra en terres peninsulars el Dia del Pare i també en algunes parts d'Europa, d'Àfrica i en un parell de països de l'Amèrica Llatina (Bolívia i Hondures). A la resta del món cada comunitat el celebra quan més convenient els sembla.

Segons fonts històriques la idea va sorgir als Estats Units els primers anys del segle XX, quan Grace Golden Clayton va pensar que aquesta seria una manera d'homenatjar als pares morts feia poc en un accident miner a Virgínia Occidental, en el que van perdre la vida 361 homes i un miler de nens van quedar orfes.

Grace ho va suggerir al pastor metodista i així es va fer el dia 5 de juliol de 1908, a la ciutat de Fairmont. Poc després, però, una altra dona, Sonora Smart Dodd, de Washington, va saber de l'acte organitzat per Grace i esperonada per l'èxit que havia assolit el Dia de la Mare promogut per Anne Jarvis el 12 de maig de 1907 a la ciutat de Grafton, es va proposar tirar endavant el projecte, el qual va ser acceptat pels clergues locals i celebrat el 19 de juny de 1910. Aviat es va estendre per tots els Estats Units i bona part de la resta del món, fins el punt que el president americà Richard Nixon va oficialitzar aquest dia el 1972.

Pel que fa a l'estat espanyol, sembla que el 1948 la mestra i escriptora madrilenya Manuela Vicente Ferrero, va promoure un seguit d'actes religiosos i lúdics dedicats als pares de la seva escola per iniciativa d'alguns d'aquests. Es va celebrar el dia 19 de març ja que a Sant Josep se'l considera el representant de la família cristiana en ser el pare putatiu de Jesús. La seva iniciativa es va difondre a través de diversos mitjans de comunicació i se'n van fer ressò primer José Fernández, director gerent de Galerías Preciados i poc després Ramón Areces, propietari d' El Corte Inglés, els quals van veure en la celebració una gran oportunitat de negoci. El 1953, grans campanyes publicitàries van promocionar la diada que ràpidament va tenir èxit entre les famílies.

Forma part dels costums catalans menjar un plat de crema aquest dia des de molt antic i ja apareix en el receptari medieval d'autor anònim de *Sant Savi*, de 1324, i en el *llibre del Coc* escrit pel Mestre Robert de Nola en el segle XV, on apareix com llet cuita, essent considerades les postres d'aquest tipus més antigues d'Europa. També se'n feu ressò el Baró de Maldà en el seu *Calaix de Sastre* del segle XVIII.

La tradició assenyala que la crema ha d'espessir-se amb midó, sense clara d'ou, i aromatitzar-se amb canyella i pell de llimona, encara que es puguin trobar nombroses receptes plenes de variants. El cremat es fa amb sucre caramel·litzat escampat per sobre.

La cultura popular explica que una vegada, cap el segle XVIII, un bisbe va visitar un convent català el dia de Sant Josep i les monges van voler obsequiar-lo amb un flàm per a les postres però, amb les presses, va quedar massa líquid, la qual cosa van voler arranjar posant-hi sucre cremat per sobre. El bisbe va creure que era una menja freda però el sucre encara estava molt calent i, en tastar-ho, va deixar anar: *Crema!*

I aquest seria l'origen del nom de les postres. ✱

MOTS ENCREUATS

Tornem a jugar amb les paraules?

En aquests dies d'hivern que no para de ploure és ideal tenir reptes d'aquests senzills i distrets per passar una estona. Vinga va animeu-vos.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										

Horizontals

1. Dit d'aquella persona que està dreta, immòbil, com si estigués clavat a terra.
2. Fruit sec // Eina de fusteria o també alineació de muntanyes.
3. Mamífer remugant de l'àrtic, de banyes caduques i pelatge suau // Persona sense nervi o també dit d'un ram de flors.
4. Manca de brillantor // Allò que sosté un cos en equilibri.
5. Guanyadora d'un concurs de bellesa // Acrònim de verb transitiu // Oxigen.
6. Director tècnic // Símbol del nitrogen // Suau, fi, vellutat.

Verticals

1. Aliment de primera necessitat // 2500 en números romans.
2. Que mostra gratitud, admiració o respecte.
3. Líquid secretat per les glàndules mamàries dels mamífers (plural).
4. La paraula pa traduïda al castellà // Símbol de l'estany.
5. Signe del litre // Símbol del sofre.
6. Hàbils, enginyosos a aconseguir qualsevol fi.
7. Material de cautxú sintètic usat per fer els vestits dels bussos o dels esportistes nàutics.
8. Tercet // 500 en romans.
9. Llaurar en castellà // Conjunció coordinada que expressa alternativa entre dues opcions.
10. Tensió arterial // Reflex protector per aclarir les vies respiratòries d'elements irritants o microbis.

PEDALANT PER TUNÍSIA, DEL DESERT A CARTAGO

Xavi Tarafa

El novembre de 2024 vaig realitzar dues rutes en bicicleta per Tunísia, una pel desert del sud, i una altra pel nord, enllaçant diversos indrets patrimoni de la humanitat.

Per la del Sud, segueixo la ruta que el bon amic Manel Garcia va pedalar fa gairebé 20 anys, quan encara anàvem sense gps. Em passa l'article que publicà a Solo Bici i vaig traçant els tracks intuïnt sobre la cartografia digital quina carretera és el tercer trencall a l'esquerra després de vint quilòmetres de X. Per la segona ruta, em marco quin són els llocs essencials que vull visitar i traço el recorregut que crec més atractiu.

La ruta del Manel comença a Nefta i acaba l'illa de Djerba, allà on Ulisses va quedar atrapat quan els seus companys van menjar fulles de lotus. Jo, previngut, no en menjo, i d'allà prendré un microbus fins a Sousse on començaré la segona ruta que em durà a passar per Kairuan, tercera ciutat més sagrada de l'islam, i per les ruïnes romanes de Dougga i Bulla Regia abans no dirigir-me cap a la costa nord Mediterrània, que recorreré de Tabarka a Bizerta passant pel punt més septentrional d'Àfrica, el Cape Angela. De Bizerta,

baixaré cap a Sidi-Bou-Said abans no tornar a Tunis en un dia molt curtet on paro a les diverses ruïnes romanes i cartagineses disseminades per Cartago.

Moltes coses han canviat des de que el meu amic va pedalar per aquí. En el trencall on hi havia un pouet d'aigua i s'agafava una pista polsegosa que duïa a un llogaret inexistent, ara hi ha una estació d'extracció d'aigua, la pista està asfaltada i el llogaret és prou gran. Llocs mítics, com el restaurant Bir Soltane, parada obligatòria per la gent que s'endinsava en el desert del Sàhara, han estat abandonats. Altres indrets com Ksar Ghilane, un oasis en ple desert, tenen molt de bullici: *motards* i turistes fent excursió amb quads es creuen per les dunes. També et creues amb turistes a Ksar (graner o poble fortificat) Ouled Soltane o, al mig del desert, a Mos Espa, ambdós indrets, localitzacions de pel·lícules de la saga de la Guerra de les Galàxies.

La sensació és que el país no s'ha recuperat dels atemptats del 2015 a Sousse i al museu del Bardo. Molta infraestructura turística està mig abandonada. La presència policial és constant i pesada, no em treuen l'ull de sobre *pour votre*

Deixo Tunísia quatre setmanes i 1650 km després d'haver-hi arribat. La deixo fascinat pels seus paisatges desèrtics o mediterranis; els seus patrimonis de la humanitat: de la solitud de les ruïnes romanes al bullici de les medines; i les seva gent: càlida, amable i gens pesada.

seguretat: arriben a presentar-se a l'hotel per saber les meves intencions o a seguir-me en cotxe mentre vaig en bici. L'altra cara de la moneda? Patrimonis de la humanitat per mi solet o amb molt poca gent sigui a Dougga, a l'amfiteatre d'El Djem, el tercer més gran del món romà, o passejant al cap vespre per la medina de Kaiuran i sent invitat a entrar a veure telers tradicionals o forns de llenya.

Deixo Tunísia quatre setmanes i 1650 km després d'haver-hi arribat. La deixo fascinat pels seus paisatges desèrtics o mediterranis; els seus patrimonis de la humanitat: de la solitud de les ruïnes romanes al bullici de les medines; i les seva gent: càlida, amable i gens pesada. Deixo Tunísia pensant que es mereix més, i amb la certesa de que algun dia hi tornaré. ✨

Joana Bofarull Cervera

CONCERT DE CONCERTS

Un missatge d'esperança
Flors per Palestina

Vivim una època en què s'organitzen molts concerts i festivals de música. N'hi ha a cada cantonada; els col·lectius, com el Primavera Sound, el Canet Rock, el Sónar, el Cabró Rock, el solidari de Nits de l'Esperança, etc., o els individuals, on els artistes aprofiten per promocionar els seus treballs, concerts pels quals hom s'ha de barallar amb l'ordinador per obtenir una entrada. Així, volíem anar a un dels concerts de comiat d'Oques Grasses, però no va ser possible; et posen a la cua, a la llista d'espera, i al final, quan ja et sembla que podràs comprar, et fan fora de l'aplicació, o bé només pots demanar una entrada, o solament queden les més cares. Un altre concert al qual vam intentar accedir va ser el de la Rosalía, on presentava el nou disc "Lux", i, de la mateixa manera, va ser impossible. Resignació, ens dèiem.

El 29 de gener, al Palau Sant Jordi, se celebrava el Concert-Manifest per Palestina, promogut per les principals organitzacions palestines de drets humans, ajuda humanitària, construcció de pau i culturals, conjuntament amb una àmplia xarxa d'organitzacions europees, on, allí, sí que hi vam poder accedir. Un concert multitudinari amb testimonis i una vintena d'artistes heterogenis d'un alt nivell artístic. Hi participaven, entre d'altres, Lina Makoul, cantant palestina; Ana Tijoux, estrella xilena del rap; el grup tuareg, Tinariwen; o Bad Gyal, Morad, Amaia..., i sense saber-ho, Rosalía i Oques Grasses. Se'ns va refer la frustració... En fi, mai se sap per on ens podem veure compensats.

Dotze mil persones, reunides per una molt bona causa, van fer possible que tots els beneficis es destinessin a donar suport a espais i projectes culturals d'arreu de Palestina. Va ser una vetllada esplèndida. La nit del Concert de concerts. ✱

il·lustració EMMA AGUILÀ SARRIAS

Cròniques d'ultramar

Joan Muray

COBRA A TIJUCA I ESTADI DE MARACANÀ

En el viatge pel Brasil, el Perú i Bolívia, hi hagué un fet excepcional quan ens trobàvem a Rio de Janeiro, junt amb uns companys de viatge, dos germans, amb qui havíem fet bona relació, i que, juntament amb un matrimoni, formàvem un petit grup de cinc

Resulta que els dos germans estaven ben relacionats amb uns empresaris farmacèutics establerts al Brasil, els quals, en saber de la seva estada, ens enviaren dos alts directius, brasilers, de l'empresa, perquè ens acompanyessin amb els seus grans cotxes, i així ho feren.

Sortírem de l'hotel i ens dugueren a visitar l'estadi de futbol del Maracanà, estadi que pot encabir fins a 200.000 persones. Una gran «palangana», que ens deixà embadalits. El poguérem visitar gràcies a les coneixences dels nostres amfitrions. Fou una gran experiència, especialment pel fet que

estava buit, ja que poguérem copsar millor la seva grandiositat.

També ens portaren a visitar el Pão de Açúcar, el penyal que domina la ciutat, a la sortida de la badia de Guanabara, i el Crist del Corcovado, que té una alçada de trenta metres sobre un pedestal de vuit, que es troba sobre el turó del mateix nom, un cim granític de 710 metres, situat al bosc de Tijuca.

Aquesta part de la visita no té cap particularitat, ja que la majoria de turistes visita aquests dos indrets.

El que ja no és tan normal, és anar per l'interior d'aquest bosc, que és un Parc Nacional, i anar a dinar amb els directius en un restaurant de l'època colonial, que és una petita joia dins el parc.

I tampoc ho és el que ens aparegué al bell mig d'una de les carreteres que hi ha per dins. Fem un incís i aclaram que aquest parc, salvant les distàncies de grandiositat i exuberància vegetal, seria un equivalent a la muntanya de Montjuïc per a Barcelona.

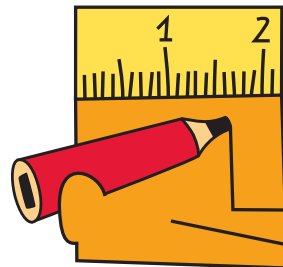
Això ho dic perquè a ningú li passaria pel magí que al nostre parc et pogués aparèixer una cobra al mig de la carretera, i quina cobra, era de bones dimensions. Es posà drete, amenaçant, d'aquella forma que eixamplen l'entorn del seu cap, suposo que per espantar l'enemic.

El més prudent és el que feren els xofers que dúiem, deixar-les passar. Llàstima que no era gens aconsellable baixar del cotxe i fotografiar-la. ✱

FEMflocs

fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168 • femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

MAPFRE

La teva oficina del Masnou sempre amb ATENCIÓ PERSONAL

Agència d'Assegurances Exclusiva de Mapfre Familiar S.A.

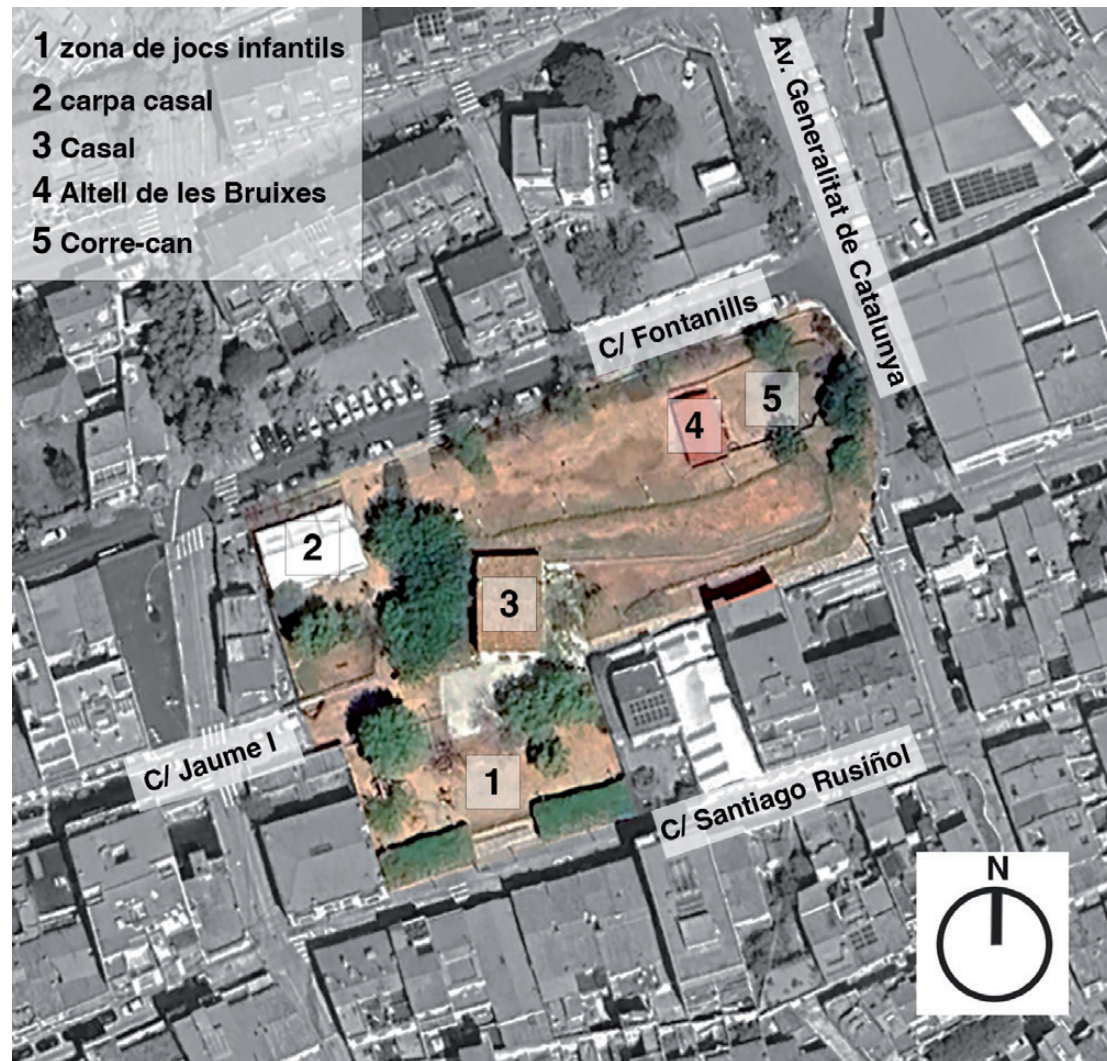
C/ Sant Miquel 49, Local 2 • 08320 El Masnou (BCN)

T. 93 555 75 04 • djherre@mapfre.com • hmartax@mapfre.com

COM HAN QUEDAT ELS JARDINS DEL MIL·LENARI?

Montserrat Fàbregas Flò

Al 2023, vaig fer la meva primera intervenció en aquesta revista per exposar què estava passant amb les obres dels Jardins i em vaig adonar de la necessitat de parlar sobre urbanisme per a promoure una mirada crítica sobre com l'estem dissenyant. Crec que és important que, tan les persones tècniques com la ciutadania, prenguem consciència que tots compartim l'espai públic i que, per tant, és necessari que hi puguem intervenir de manera constructiva

En el pròxim article escriuré sobre la “participació ciutadana” en els projectes urbans per a conèixer els beneficis que se’n poden treure. Ara, em centraré en com han estat les obres dels Jardins del Mil·lenari com a exemple del que necessitem millorar en el fer espai públic.

Durant aquest procés, he destacat els següents moments claus:

Gener 2023: comencen les obres i es fan les excavacions al lateral del Casal; es treu la carpa i alguns jocs infantils; es modifiquen les terrasses de la noguera; es treu la font i es desmunta l'escalinata principal del carrer Santiago Rusiñol.

Abril 2023: es paren les obres perquè es troben més restes arqueològiques de la vil·la romana.

Maig 2023: dues setmanes abans de les eleccions municipals, s'acabava la rampa que substitueix l'escalinata (en el seu moment, ja vaig comentar que no tenia sentit ja que la vorera no és accessible i que pel carrer Jaume I i Fontanills s'hi pot accedir a nivell).

Octubre 2024: es decideix oficialment que es tapanen les troballes arqueològiques i es continuaran les obres. Em reuneixo amb el Regidor d'Urbanisme per a saber quin és el projecte general que duren a terme i em comenta que no n'hi ha cap.

Febrer 2025: em reuneixo amb la Regidora de Manteniment i alguns tècnics municipals. Em comenten que no hi ha un projecte integral i que es faran accions puntuals: tornar a col·locar la carpa pel Casal; asfaltar l'entrada; rehabilitar l'Altell de les Bruixes; es fa un nou corre-can i es modifica la cantonada de l'Av. Generalitat de Catalunya per

la circulació de l'autobús C-15. Els hi comento la meua inquietud de que no hi hagi un projecte integral que doni resposta a les diferents àrees del parc. Destaco que la zona de jocs infantils està a mitges i remarco la oportunitat de dissenyar algun equipament que jugui amb el desnivell per vincular espais.

Abril 2025: torno a quedar amb la Regidora i un tècnic de l'empresa Parcs i Jardins que presenta una proposta pels jocs infantils més innovadora amb desnivells i materials de fusta.

Setembre 2025: comencen les obres d'aquesta última part.

Desembre 2025: es donen per acabades les obres.

Davant d'aquests fets, em sorgeixen preguntes que ens cal fer per aprendre i millorar, com per exemple: quin tipus de prospecció arqueològica es va fer? Per a què construïm una rampa si no és necessària? Com s'avalua fer un projecte per parts sense una mirada integral? Com podria la ciutadania expressar de manera eficient les necessitats reals?

Personalment, crec que la falta d'una planificació integral del projecte s'observa en els dissenys i els materials inconexos entre els diferents espais i la sensació que no hi ha un recorregut unificador que els vinculi, com també els detalls inacabats que denoten certa deixadesa.

Ara només ens resta veure com serà l'ús d'aquests espais que determinarà l'èxit en sí.

Heu visitat el nou parc? Què en penseu? Què us transmet al passejar-hi? ✨

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41

DE TOT PER A LA CUINA

www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

EL CLIC DE SERVI FRUIT
DE LA BOTIGA A CASA

WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM

C/. Sant Miquel, 41 - El Masnou
93 333 05 70

Can Ventura
des de 1964

Vedella • Xai
• Porc • Pollastre
• Embotits

Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

Construcció i manteniment de jardins

Jardineria Eloy Borrallo

649 700 551

EL REBOST DEL SENTIT'S
El teu celler Gourmet al Masnou
Passeig Roman Fabra, 25 · El Masnou
www.7devi.com · Tel. 95178 2297

 @elrebot 7devi

TEMPUS COLLECTION creada pel Rebot dels Sentits

CROQUETES DE POLLASTRE I PERNIL

La cuina de l'Antonia

El cullerot

Ingredients

- 1 ceba • 50g carn de pernil • 150g pollastre rostit
- 75 g farina de blat • 50g mantega
- 400 ml de llet • Pa ratllat • 1 ous batut
- Oli d'oliva • Sal • Pebre al gust

Preparació

1. En primer lloc, piquem la ceba i reservem. Farem el mateix amb el pernil i amb el pit de pollastre, que deixarem en trossets molt petits.
2. Escalfem l'oli en una cassola per a escalfar la ceba, a la qual afegim el pernil i el pollastre picats. Removem i barregem perquè es vagin daurant. Una vegada que tinguin cert color, afegim la farina i tornem a barrejar bé.
3. Una vegada que la farina hagi desaparegut per complet, aboquem la llet i tornem a remoure per a barrejar.
4. Deixem reposar a foc mitjà durant 20 minuts, en la nevera, fins que la mescla s'espesseixi.
5. Traiem la mescla a una font i la tapem amb film pegat a ella.
6. Batem els 2 ous en un bol i reservem.
7. Traiem la beixamel de la nevera, els donem forma i les anem col·locant en una font.
8. Passem una a una per l'ou batut i les xopem bé.
9. Una vegada submergides en l'ou, les passem per pa ratllat fins que es cobreixin per complet. Posem l'oli d'oliva en el foc i quan estigui bé calent, fregim les croquetes.

El maridatge de l'Enric

El Rebot dels Sentits

CAVA CASTELL D'OR BRUT IMPERIAL

Bodega Castell d'Or

Varietats 60% Parellada i 40% Chardonnay

Tipus Vi escumós de qualitat brut **Preu** 11,95

Sempre que hi han receptes una mica pesades i amb beixamel, m'agrada acompanyar-ho de bombolles. Per aquesta recepta de croquetes, us recomano el CAVA Castell d'Or Brut Imperial, un escumós elaborat a partir de Parellada i Chardonnay, amb un rosari centrat i molt fi. Aquest cupatge ens va ideal pel punt més greixos i lleugerament dolç de la croqueta, ja que la parellada és un raïm afruitat i el chardonnay un raïm amb molt volum, junt amb les bombolles que ens trenquen la cremositat de la beixamel i fan una dansa cruixent amb l'arrebossat de pa.

D'aquesta manera no sols aconseguim potenciar tant la croqueta com l'escumós, sinó que tindrem una digestió lleugera, ideal per continuar amb l'àpat que hàgim preparat!

Salut i CAVA! ✨

O AGENTE SECRETO

Fa un any, escrivia sobre una pel·lícula brasilera anomenada “Ainda estou aqui”. Ho torno a fer. El film d’enguany es diu “l’agent secret” i ha guanyat al festival de Cannes el premi al millor director, es diu Kléber Mendonça Filho, i al millor actor. Potser el coneixeu: és Wagner Moura. Surt a “Tropa de elite” i a la producció nord-americana “Guerra Civil” de 2024

Ambientada en la ciutat de Recife l’any 1977 – a Brasil hi va haver una dictadura militar del 1964 al 1985 – “o agente secreto” segueix la trajectòria de Marcelo, un professor universitari vidu – no queda clar com mor la seva esposa – que és especialista en tecnologia. Torna a la seva ciutat natal fugint de São Paulo, on es perseguit per uns sicaris a causa d’un conflicte amb un poderós i corrupte industrial i una patent vinculada a la recerca acadèmica.

El 10 de desembre de 1975 apareix una notícia sorprenent al “Diário de Pernambuco”: existeix una “perna fantasma” – posteriorment es converteix en “perna cabeluda” – que terroritza els habitants de Recife. Una llegenda que surt a la pel·lícula: aquí, turmenta els homosexuals que aprofiten la foscor dels arbres del Parque 13 de Maio per mantenir relacions sexuals.

Marcelo intenta trobar una miqueta de pau, protegir el seu fill petit que viu amb els avis materns – l’avi és el projeccionista de l’icònic cinema São Luiz – i al mateix temps intenta deixar el país. Viu en un edifici amb altres dissidents.

El context són els anys del general Ernesto Geisel, quart president de Brasil (1974-1979) durant la dictadura militar, que va iniciar un procés d’obertura política conegut com “distensão lenta, segura e gradual” que no fa falta traduir.

Malgrat aquest lema, no hi ha ni tanta obertura ni tanta seguretat: l’espectre dels uniformes i de les botes militars sobrevola la gran pantalla.

Mendonça posa en escena una altra època: a l’escena inicial, Marcelo condueix un Fusca – a Brasil n’hi diuen així al Volkswagen Escarabat; cada any que passa en veig menys –, la gent ha de fer cua a les cabines telefòniques – ja no existeixen avui; la joventut no sap el que són – per poder parlar, a les taules no hi ha ordinadors i encara existeixen els cinemes al carrer. Són interessants aquestes recreacions. Com vivíem sense el maleït telèfon mòbil? Crec que més tranquils.

El film aborda la vigilància estatal, el trauma, la manipulació de la veritat, la memòria individual i col·lectiva en un ambient de por i de silenci. Tot em sembla ben actual, doncs penso que vivim en una època de control absolut i deixem un rastre continu: ja no paguem amb diners, el mòbil té un localitzador i tothom té Instagram.

Crec que la democràcia és el menys dolent dels sistemes, tot i que existeix, malauradament, una corrupció galopant. Suposo que a Japó o a Finlàndia n’hi ha menys. M’estimo més aquest sistema – sembla que s’acaba? – que no pas un règim autoritari on hi haurà més putrefacció que no veurà la llum i la manipulació serà total. ✨

PD. La tia Rosa fa anys el dia 16. Moltes felicitats.

TASTA EL MASNOU

Tasta el Masnou és una activitat patrocinada per l’Ajuntament del Masnou i el Museu Municipal de Nàutica del Masnou. Es fa diversos cops durant l’any, i aquest cop fou un maridatge entre la pasta MASNOVINA i el vermut CISA, amb dues cases més que centenàries. Fou dirigit per una tècnica de la DO Alella.

Va consistir a tastar, com el seu nom bé diu, d’una pasta MASNOVINA i una copa de vermut CISA, curiosament una menja ben dolça i una beguda d’un to amarg.

Hi vaig anar per certificar que la pasta masnovina ha complert CENT ANYS, segons consta a l’Arxiu Històric Municipal del Masnou. Va ser creada per Joan Pagès, a la seva pastisseria, alhora que també la feu la Pastisseria Matalí. Aquesta pastisseria fou inaugurada l’any 1866, i el vermut Cisa l’any 1880. El maridatge fou d’allò més satisfactori. La combinació de dos gustos tan dispars resultà un veritable plaer. ✨

© Ajuntament del Masnou | foto Anna Oliva

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ
GRANJA

Matalí

Prat de la Riba 4 - El Masnou
93 555 04 60

La Moreneta
PASTISSERIA • CONFITERIA

Itàlia 31 - El Masnou
935 553 564

david
pastisser

93 555 34 75 • 640 882 575
www.davidpastisser.com
pastisseria@davidpastisser.com
Navarra 100 • 08320 El Masnou

LA GESTIÓ DE LA SOLEDAT

La soledat involuntària és una experiència cada cop més present en la societat actual. Segons la Fundació Axa en el nostre país, 1 de cada 5 adults (un 20%) pateix de soledat no desitjada. I al voltant d'un 13-14% viu en una soledat crònica mantinguda durant al menys dos anys

No es tracta de voler estar sol, sinó de sentir-se desconnectat dels altres tot i desitjar vincles, companyia i relacions significatives. Aquesta sensació pot afectar la salut emocional, la motivació i fins i tot la salut física. La soledat i l'aïllament social augmenten el risc de morir fins a nivells comparables a fumar un paquet de tabac al dia, segons la recerca científica i els organismes de salut com l'OMS.

Tot i això, és possible gestionar-la i transformar-la en una oportunitat de creixement personal mitjançant hàbits positius i conscients.

Entendre la soledat sense jutjar-la

El primer pas és reconèixer la soledat sense culpa ni vergonya. Sentir-se sol no és un fracàs personal, sinó una resposta humana a la manca de connexió. Acceptar aquesta emoció permet observar-la amb més claredat i evitar que es converteixi en aïllament o resignació. El primer pas pel canvi és ser-ne conscient.

Crear una rutina que doni estructura

Els hàbits diaris són una eina poderosa contra la soledat. Tenir una rutina estable (hores fixes per llevar-se, menjar, fer activitat física i descansar) aporta seguretat i sentit. Ens permet tenir un rumb a la vida. L'estructura ajuda a reduir el buit emocional i genera una sensació de control sobre la pròpia vida. Encara que aquestes rutines puguin ser realitzades estan sol/a, també generen una major autoeficàcia, element clau per a mantenir una bona autoestima i que ens permeti poder obrir-nos a noves relacions.

Cuidar el cos per cuidar la ment

L'exercici físic regular, encara que sigui moderat, té un impacte directe en l'estat d'ànim. Caminar, anar al gimnàs o fer ioga no només millora la salut, sinó que també pot obrir espais de contacte social natural. Són oportunitats per a poder socialitzar, a la vegada que ens cuidem. A això s'hi suma una alimentació equilibrada i un bon descans, pilars bàsics del benestar emocional.

Cultivar relacions, encara que siguin petites

No cal tenir moltes amistats, sinó vincles autèntics. Recuperar el contacte amb algú, participar en activitats grupals, cursos o voluntariats pot ser un primer pas. Les relacions es construeixen amb temps i constància, i fins i tot les interaccions breus poden reduir la sensació de soledat. Una conversa breu amb els veïns o una trucada telefònica amb algun amic o familiar, ens poden ajudar a sentir-nos millor.

Desenvolupar una relació sana amb un mateix

La soledat involuntària pot ser un espai per reforçar l'autoestima i l'autoconeixement. Escriure, meditar, llegir o aprendre alguna cosa nova ajuda a connectar amb un mateix d'una manera més amable. Quan la relació interna millora, també ho fa la manera de relacionar-se amb els altres. En sentir-nos més equilibrats ens permet poder vincular-nos des de l'elecció i no la necessitat angoixant.

Demandar ajuda també és un hàbit positiu

Buscar suport professional o compartir el que es viu amb algú de confiança no és un signe de debilitat, sinó de consciència. Parlar de la soledat la fa més lleugera i obre camins de canvi. Un professional de la psicoteràpia pot ser un bon suport per a ajudar-te a obrir la teva ment i impulsar-te a construir noves relacions.

Gestionar la soledat involuntària no significa eliminar-la de cop, sinó aprendre a conviure-hi mentre es construeix una vida amb més sentit. Els hàbits positius, petits però constants, poden transformar una etapa difícil en un procés de creixement, connexió i esperança. Mai és tard per a establir noves relacions. ✨

FOTOGRAFIA ESPORTIVA I D'ESDEVENIMENTS
MARTI DURAN FELIU - @dufefoto - dufefoto@gmail.com

GENT DEL MASNOU

c/ Doctor J. Agell, 5 baixos - 08320 El Masnou - C.I.F. G58507120
Tel. 679 036 893 • gentdelmasnou@gmail.com • www.gentdelmasnou.cat

CONVOCATÒRIA DE L'ASSEMBLEA ORDINÀRIA DE SOCIS 2026

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la presentconvoca l'**Assemblea Ordinària** per al **diumenge 19 d'abril de 2026, a les 12 del migdia**, al local social de l'entitat, c. Doctor J. Agell, núm. 5 baixos.

- 1. Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de l'Assemblea Ordinària del 2025.**
- 2. Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2025 (*)**
- 3. Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2026 (*)**
- 4. Presentació de la memòria de l'any 2025 i projectes per al 2026.**
- 5. Suggeriments i preguntes.**

(*) L'estat de comptes del 2025 i el pressupost del 2026 seran des del dia **12 de febrer de 2026 a disposició de tots els socis**, per a la consulta i estudi previs, els dilluns i dijous feiners, de 18:00 a 20:00 h al local social.

D'acord amb els estatuts, es poden presentar amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta d'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts, fins a 30 dies abans del dia de la celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació..

Cordialment,
Manel Pérez i Colomera, *President de Gent del Masnou*

PROPAGANDES QUE EMBRUTEN

Les comunitats de veïns i les cases particulars tenim l'opció de posar un cartell ben visible que digui, més o menys: «No s'admet correspondència comercial ni propaganda». Aquests cartells solen ser dissuasius, perquè l'empresa que no en fa cas pot ser denunciada i multada.

Les comunitats de veïns i les cases particulars tenim l'opció de posar un cartell ben visible que digui, més o menys: «No s'admet correspondència comercial ni propaganda». Aquests cartells solen ser dissuasius, perquè l'empresa que no en fa cas pot ser denunciada i multada.

Hi ha, però, una propaganda que s'ha estès com una taca d'oli, contra la qual em sembla que ben poc hi podem fer els particulars. Em refereixo a la proliferació de cartellets, sobretot de compra de cotxes i altres vehicles, que un dia sí i un altre també pots trobar al parabrisa o al vidre del conductor si deixes el cotxe aparcat al carrer o en un pàrquing públic a l'aire lliure.

Els he anomenat cartellets perquè són uns papers petits que solen fer 6,5 x 9,5 cm.; són de colors molt vius precisament per cridar l'atenció; i hi

sol destacar una frase del tipus «Compro el seu cotxe», «Compren cotxes»..., acompanyada d'un telèfon i alguna altra informació addicional com ara «Qualsevol marca», «Qualsevol any i estat del vehicle»... De ben segur que tothom qui té cotxe sap de què parlo. Ah, me n'oblidava: sempre són escrits en castellà i només en castellà, te'ls deixin a Barcelona, al Masnou, a Vilafranca del Penedès, a Montblanc, a Vic, a Valls... Només en recordo un de bilingüe (català en una cara i castellà en l'altra), però no sabia pas dir a quina població me'l van deixar ben posat al vidre.

Aquests paperets o cartellets, com podeu suposar, acaben majoritàriament a terra, a la vorera, a l'asfalt del carrer... De vegades les ventades els fan córrer i apareixen en llocs una mica més inesperats, com poden ser un jardí, un parc infantil... I, és clar, com que se'n distribueixen centenars, millers i

tot gosaria dir, els carrers n'acaben plens, bruts i de mal recollir o netejar. No m'estranyaria pas que molts acabessin al clavegueram, arrossegats per l'aigua de la pluja, ja que n'he vist més d'un d'encallat en alguna reixa de desguàs.

Com he apuntat, els particulars ben poca cosa hi podem fer per evitar-los, però em sembla que les autoritats municipals hi haurien de posar remei. No sé pas com, perquè de

jurista no en tinc ni l'ombra, però potser un impost una mica dissuasori per a les empreses que els utilitzen en podria ser una bona solució. Aquí no val l'excusa que no se sap qui hi ha al darrere, que seria molt difícil i costós trobar-ne els responsables (com he dit tots porten un telèfon de contacte ben destacat)... Aquí només cal la voluntat de mantenir una mica més neta la via pública exigint responsabilitats a qui l'embruta d'una manera tan habitual i tan poc respectuosa amb el medi i amb la ciutadania. *

La Coral Xabec voldria comptar amb tu!

No cal que sàpigues música ni que tinguis una gran veu.

Assagem tots els dimarts de 21:00 a 23:00h. - Passa't a les 21h i t'informarem.
c/ Doctor J. Agell, 5, baixos, edifici La Calàndria.
Montserrat Planas tel. 676 763 561 o a Manel Pérez tel. 679 999 509

GENT DEL MASNOU

CONFERÈNCIA DE XAVI TARAFÀ PEDALANT PER TUNÍSIA. Del desert a Cartago

Sobre el seu viatge en bicicleta per Tunísia
Dissabte 14 de març, a les 18:00h.
Sala d'actes de La Calàndria

EXPOSICIÓ D'OBRES D'ART

DEL COL·LECTIU MOSTARTE
"Això no és un paisatge"

Del 5 al 30 de març: Dilluns, dimecres, dijous i divendres feiners, de 18 a 20 h.
Inauguració Dissabte 7 de març, a les 19 h.
Sala expositiva de La Calàndria

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

“Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat”.

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Els dimarts de les 18,30 a 20 h.

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordiona@hotmail.com
tel. 695 389 304

Lloc Gent del Masnou -
c/ Dr. J. Agell 5 - El Masnou

Millora l'agilitat i l'equilibri.

No deixes de moure't. Per tant, els músculs i les articulacions s'entrenen gairebé sense adonar-se'n, per a poder trobar la postura i l'equilibri necessaris per a realitzar bons cops i respondre als cops de l'adversari.

Augmenta la freqüència cardíaca, ajuda a enfortir els músculs, mobilitza les articulacions.

Classes de TENNIS TAULA

- INICIACIÓ
- MILLORA DE LA TÈCNICA
- COL·LECTIVES: MENORS DE 13 ANYS I ADULTS
- PARTICULARS

Monitora Elena Felitu

Coordinació: braços, cames i vista, treballen de manera conjunta.

• És l'esport amb menor risc de lesió.

Tots els jugadors poden jugar al seu propi ritme, sense necessitat de tenir un determinat nivell de manera física o muscular. Qualsevol persona de qualsevol edat pot provar-ho.

casino del Masnou

I ÉS SOCIABLE I DIVERTIT!

Més informació • 935 55 06 60 • @casinodelmasnou

 nomucoffeehaus
Nomu Coffee Haus | Specialty Coffee
84 publicacions 1626 seguidors 1088 seguidos

Cafè d'especialitat | Perquè la vida demana pauses.

Dilluns a divendres: 9-14 h | 16-20 h
Dissabte i diumenge: 9-17 h
Carrer Navarra, 11, El Masnou

Siguiendo Enviar mensaje

VEREMA AUTOS

MECÀNICA

República Argentina 26 • El Masnou
935 551 154 • 606 986 892